

İSİMSİZ

seni
güzel bir günün sabahında görmüştüm
parıldayan gözlerin
umut saçıyordu
avuçlarına aldığın yüreğin
kıpır kıpırdı
bir şeyler söylemek istiyordun
ama suskundun ...

29 Aralık 83/SİVAS

KIZILIRMAK

kor kıızıla bürünmüştü yamaçların
gün batımında
hırçındın, asiydin
ama delikanlıydın
suskunluğun bir öfke gibi
saplanıyordu yüreğime
kızılırmak kızılırmak
söylenecek çok şeyimiz vardı, birbirimize
ama dilsizdik her ikimizde ...

30 Aralık 83/SİVAS

SEVDA

pazarda satılıyordu sevda
kilosu yüz kuruştan
çok parası olan çok sevda
az parası olan az sevda alıyordu
ve yutarcasına başlıyorlardı,
yemeye sevdayı
çok sevda alan sevda hazımsızlığı
az sevda alan sevda açlığı çekiyordu
işin ilginç yanı,
doyumsuzdu her ikisinde...

28 Kasım 84/SİVAS

SU VERMELİ

ışın ötesi soyut laflarla değil
somutu indirgemeli düşünlere
gün ışığını tasvir etmeli, sabahın kucağında
simit tablasını, sabanı, çekici, örsü
ince belleri saran elleri ısıtmalı
çapaklarını almalı gözlerin
dudak mühür kazımalı yanaklara
portresi çizilmeli mutluluğun, özgürlüğün
yontulmalı, işlenmeli ince-ince düşünlere
birde su vermeli sevgiye
çelikleşmesi için yüreklerde ...

29 Aralık 84/SİVAS

BİLİM

Emre KONGAR'a

günü güzel gördüm
seninle uyanıp, seninle bakınca
ve seninle yorumlayınca yaşamı ...
insan her zamanki insan
toplum her zamanki toplum
doğa her zamanki doğa değildi
bir başka güzelliği vardı bunların
seni göz, seni us, seni algı yapınca ...

2 Ocak 84/SİVAS

DİKİLİŞ

önce ovadan
sonra havadan
sonra sudan
konuştuk gün boyu
sonra dikildiler karşımıza
ova, hava ve su
kim oluyorsunuz siz
hakkımızda dedikodu yapmaya dercesine ...

2 Ocak 84/SİVAS

SEVDAM VE DÜŞLERİM

önce sevdamı saldım
göğün mavi derinliklerine
sonra düşlerimi
birbirlerini çok beğenmiş olacaklar ki
seviştiler kumrular gibi
ve birlik olup
ayrılığı önerdiler bana
onlar gökyüzünde
ben yeryüzünde
sevdam ve düşlerim ...

2 Ocak 84/SİVAS

İSTEM

elini çabuk tut selvi boylum
çekik gözlüm elini çabuk tut
gece çoktan son buldu
kalk karşıla güneşi,
 sıcağını duyumsa
at yüreğine sinen korkuyu
ne mümkün kaçması kendinden insanın
elini çabuk tut selvi boylum
çekik gözlüm elini çabuk tut
sevdana durdu yüreğim
düşlerim acı çekiyor
hep ince bir hüznle girmek
gardiyan olmak istemiyorum
sevimsiz sevdansız gecelere
uykumda düşüm, uyanırken düşünürsün
sen yüreğime ilmik ilmik dokuduğum
sevdamın ipliğisin
beklediğim, beklemeyi öğretenim
yaşamı sevdirenim elini çabuk tut
yetsin,
 hep özlemle yüklenen yüreğimin
sevinçle coşma zamanı olsun artık ...

ÇOCUKSU DUYGULAR

gözü olmak istiyorum
örneğin bir hamsinin
dibini görmek denizin
sevişerek yosunlarla, bitkilerle
elim sende, saklambaç oynamak istiyorum
sonra çılgınca gitmek
gitmek yeni diyarlara
başka balıkları görmek
onlarla tanış olmak istiyorum

14 Ocak 85/SİVAS

SESLENİŞ

günü yitirme
gece sarmasın körpecik bedenini
kahve gözlü nazlı yar
sen yarının çocuğusun
kapılma karamsarlığa
durma öyle korunmaya muhtaç
her günü
o güne vardığın için yaşamaktan vazgeç
geldi artık zamanı
ufalasın korkuyu yüreğin
bağır çıktığı kadar avazın
delsin sessizliği sesliliğin
kefeni olsun suskunluğunun
uzat ellerini
al sana verilmeyeni
keşfet, gör olup-biteni doğanda
yaşamın diriliğine eriş
yüreklerin çarptığı büyücek avuçlarda ...

27 Nisan 85/SİVAS

VE ÖFKEM BİR KAT DAHA ARTTI DİNMEMECESİNE ...

M. Aslan'a

sapsarı bir akşam üzeriydi
elleri bağlanan yüreğim
süngüler arasına alındığında
isyan ediyordu kaldırım taşları
yer-gök, yeşilim ağaçlar
öfke kusuyordu
geceyi geçirecekleri yer arayan kuşlar
korkma memedim diyordu
köşe başındaki yaşlı dilenci kadın
az ilerideki boyacı çocuk
paydostan çıkmış, durakta bekleyen gencecik işçi
koltuğunda kitaplarıyla iki üniversiteli
korkma memedim diyordu
şapkası, kırışık alnını kapatmış olan hamal
dereceli gözlüğün arkasındaki bir çift öğretmen göz
var gücüyle ekmeğini çağıran dolmuş kahyası
korkma memedim diyordu
babasının ittiği el arabasındaki bebenin bakışı
askerin üzerindeki yeşil elbise
dondurma yiyemediği için ağlayan çocuğun çığlığı
korkma memedim diyordu
akşam gazetesinde oğlunun,
idam haberini okuyan yaşlı baba
ve yüreğim bir kez daha durulandı, kararmamacasına
ve öfkem bir kat daha arttı dinmemecesine ...

21 Ağustos 1985/Sivas

... ierdekiller için

düşümde gördüm,

dün akşam seni

korunmaya muhtaç, korunaksızdın

birden geçmişin sergilendi

güneş yanığı ehrende

iki çılgın ırmak akıyordu,

iki taraftan

anaforlar oluşuyordu yer yer

umutlarını, sevdalarını yutan

sürgüne durmuş acılar görünüyordu

bir diğerk taraftan

sonra başı karlı-dumanlı dağlar

oluveriyordu şakakların,

kaçaklar barındıran

umutların, sevdaların kurşuna diziliyordu bu kez

sen hala ayaktaydın,

direniyordun ...

13 Eylül 1986/Ankara

bugün günlerden cumartesi
zaman sabaha gebe
kör karanlığın sıfır üçü
duydum, yitik olmuşsun
ürperiverdi yüreğim, önce
can çekişecekti neredeyse
sonra inceden bir sızı
gözlerime perdeler
düşünüme tonlarca yük
ve dilimde koskocaman bir suskunluk
yaşamın yalnız kızı ...

5 Kasım 1988, Dikmen

kınında bilenen öfkem
dağbaşlarının suskunluğu: yüreğim
yoksunluklara konuk edilmiş tedirgin gençliğim
ışık yağmuru altındaki devinimsiz bedenim
söz oyunlarına bulanmış,
kendiliğinden yaşanan cinsten dönüşümlü yaşamım
vazgeçin habire tutulduğunuz pişmanlık nöbetlerinden
içkilerin içildiği saatlerden sonraya ait değilsiniz
biliyorum, çok zor
zamanın ağırlaştığı bu sonbahar gecesinde
kabına sığdırmak sizleri
anlamsız yüzlere hapsedilmişken
aramayın sevişme sonrasında doyunluğunu
daha yitirmedi kimse ...

1 Kasım 1989, Dikmen

BANA BİR GECE HAZIRLA

bana bir gece hazırla
masası olsun her şeyden önce
Denizli basmasından örtüsü
baş konuğu Tekirdağ rakısı
mavi mumu, kırmızı karanfilleri
mor gülleri de olsun
ülkemin herhangi bir yanından
Kütahya çini işlemeli vazosunda
sonra cacık, beyaz peynir, çoban salatası
ve kavunu da unutma sakın !
söyle biraz acılı çiğ köfteye de yok demem ya
"ağamın da gönlü neler istiyor"
demezsen eğer
yalnız bir tek şey var ki
eksik kıalarsan kırılıyorum:
oturtmayı karşıma ZEHRA'yı ...

16 /10 /1990/ Univ. of Surrey

yaslan bana
güneş yamacında kayayım ben
uzan serincecik gölgeme
bozkırında ardıç ağacı
su başında selvinim
kahve gözlüm, yiğit kızım
uzat bana ellerini
ecele inat yaşatayım seni

4 Kasım 1990 -Rawson 4/14

duru bir su gibi
akıverdın
parmaklarımın arasından
sana yönelmiş sana taparken
ey hürriyet ...

3/12/1990/ Stag Hill

kan çanağı
 gözleri yüreğimin
gecenin bu geç saatinde
ne ağaçlar konuşur benimle
 penceremin önündeki
ne de duvarlar bir şeyler söyler
atmak ister hücrem dışarı
teklif ederken oturmayı
 dikenden koltuğum
gitmek gelir içimden
 alıp başımı
bilmediğim, görmediğim, duymadığım yerlere
ama nafile ...

8/12/1990-Stag Hill

g'ye
soluksuzum sandım
gecenin geç bir saatinde
sızın
yüreğimin derinliklerinden
bir ud nağmeleri arasında yükselirken
kahve gözlüm, kara kadını ...

16/12/1990-Stag Hill

alicik'e

gecelerden bir gece
yaşamdan bir an
çekilense maalesef hep aynı
hani Süleyman Efendi'nin nasırı vardır ya
ondan çektiğini hiçbir şeyden çekmediği
işte benimde sinüzitim var Tanrı'ya şükür
ne kızlardan, ne sınavlardan ne de yaşamdan
çekmedim

ondan çektiğimden fazlasını

vesselam

çok kötü çok kötü çok kötü
haberlerim var Süleyman Efendi
nasırdan çektiğinin fazlasını

sinüzitten çeken birileri

çıktı sonunda

tahtın sarsıldı

kalmayasın kusura ...

27/ 1/1991/Stag Hill

AZAB-I YAŞAMIN

azab-ı mı olur yaşamın
demeyin
hem de öyle bir azap ki
ne yedi katında bulunur yerin
ne de göğün
polisi var jandarması var örneğin
soyguncusu bölücüsü var
işgali var sonra yıkıcılığı
sonra çekirdek kafalı, robotlaştırılmış
'benim gibi düşünmüyor-benden değil' diye
insanların katlini vacip gören
militanı
okul çocukları var şamar oğlanları
kralın tahtını henüz fethetmiş öğretmenleri
'kör olasıca herif nerelerdeydin?' diyen kadınları
'çarparsam bir de duvar çarpar' diyen kocaları
sonra içtiğin suyun bile ayrı gitmediği
vefasızlık giyinen dostları
ansızın terkeden-terkedilen sevgilileri
küheylan, bıçkın dolmuş-taksi şoförleri
'kör müsün öküz? önüne bak'
diyen yayaları
'pantolonun olim anaaam' diyen çapkını
sonra "akşam hanımla gonaştuk
.....nın, Törkiya'nin menfaati için
münasip olacağına garar verdik"
diyen baş yöneticisi
gazetecilere
"bana böyle sorular sorup yanlış yaptırıyorsunuz"

diyen
ve konusu olduğu fıkralarla rekor sahibi
Dünya'daki tek başbakanı
ve
'parrti benim ben partiyim
kim ne karışır
benim gibi dilbere anca bu yaraşır' diyen
d-analar anası
sonra bil-cümle övgüye değer
tek yumruk parlamenterleri
sanki karşılarında banka soyguncusu
'eller yukarı' hep birden
maşallah
'nazar değmez inşallah'
ve
'bilmemki ne yapsam'
diyen bir muhalefet
sonra ekmek parasına
kardeşine kurşun sıkan köy korucusu
760 yıla mahkûm gazeteciler
çocuklarını doyurmak için vücutlarını satan
anneler
'nelerle uğraşmışız eskiden' diye
içki alemlerinde şampanyayla
kahkaha patlatan d-ön-ekler
sonra birer demokratik kişilik abidesi
sosyoloji sözcüğünü dahi komünizim görüp
ve yerine inatla
'beşeriyetin içtimai tekamülü' diye ısrar eden
bilgiç profesörler
'mesela örneğin' diye söze başlayan
Türkçe öğretmenleri

'yaşasın faşizm' diyen işçiler
rakı bardağında erimiş entelektüeller (!)
özgürlüksüzlüğün özgürlüğüne
sokakta çığırtkanlık yapan genç kızlar
yirmi birinci yüzyıla yedinci yüzyıl düşüncesini
giydirmeye kalkan takunyacılar
ve
'rabbimin verdiğıne vereceğıne
binlerce şükürler olsun'
diyen tonlarca masum insan
ve uygun toprağına düşmemiş nice tohum
ve karanlık mı yoksa kapkaranlık mı
şimdiden kestirilemeyen
koca bir GELECEK ...

Şubat 1991, Stag Hill, University of Surrey

gözüm beyazda

beyaz dışarda

gelinlik olmuş

doğa kızında

7/ 2/1991/Stag Hill

bir sabah yağmuruna tutulmuştunuz dostlarım
ayaklarınız çamur,
gözleriniz sisler içerisinde kaybolmuştu
bedeniniz hiçbir şey yapamamanın
aresizliği içindeydi
oysa siz
Kaf dağında ...

Mart 1991

bir gün
anlayacaksın yaşıadığını bir gün
nefes alıp verdiğini
yüreğinin derinliklerinde hala kıpırdayan
bir Őeylerin olduğunu
anlayacaksın
kalkacak o sis perdesi gözlerinden
göreceksin
güneŐin doğup battığını
Örneğin maviyi, sarıyı
kırmızı ve eflatunu
göreceksin
kulakların yeniden iletecek beynine
duyacaksın
su sesini, insan sesini
kuŐların ötüŐlerini
Çocukların ađlayıŐını
duyacaksın
ve doğrulup Tanrı'ya bir sabah
Ő kredeceksin:
yaşamın avuçlarında
sokaklara atacaksın kendini
bekle ve g r
yeniden keŐfedeceđin zamanı, ‘ben’ini ...

28/1/1994 Flower Walk/Guildford

seni gördüm düşümde dün gece
taş bir konaktaydın
yüzleri yoktu insanların
nasıl konuşulur bilemem
yüzü olmayan insanlarla
umutlar tükenmişti birer birer
düşü gezgin kendi gezgindim
büyüsü bozulmuş, içleri çürümüştü
kirlenmişti bütün sevdalar
ruhlarımız selama durmuştu
geçit vermiyordu öfke
tutsaktı sevimiz
ve orada aşk,eflatundu ...

Şubat 1994

YİTİK CANLAR

Elif Ceren, Şerife ve Celal için ...

tükeniyoruz birer birer
mezarlıklara yolcu can sevdalar
canımdan can kopardılar
baharın başında
bir tutam taze soluk sen kaldın
bana en yakın bana en uzak
alıp götürüyor bulutlar sevdaları
ölü bir kuşun kanadında

çiviler iştahla çakılıyor yüreklere
tuğralar basılıyor alınlara
bir nalbantın ocağında nar kırmızısı
nefesler tutuldu, kesildi soluklar
bir çığlık daha yükseliyor
bir evvelkinden daha fırtına
alıp götürüyor bulutlar sevdaları
ölü bir kuşun kanadında

solucanlar peşinde bir serçe
bir çocuk kement atmış ceviz ağacına
bir tufan daha kopuyor
üç çınar daha devriliyor
sokak başında bir çocuk çığlık çığlığa
azgın bir kadın sesi, içerlerden bir yerden
alıp götürüyor bulutlar sevdaları
ölü bir kuşun kanadında

bir çekirdek daha yarıyor

bir tohum daha ölü doğuyor
bir daha mahzun toprak
ve yaşam boğaza düğümlemis
emziren bir ananın meme ucunda
alıp götürüyor bulutlar sevdaları
ölü bir kuşun kanadında

isteksiz yağıyor yağmur
köşe başlarını eşkıyalar tutmuş
yılanlar sokuyor bir ceylanı
bir köpek kovalıyor mercan kuzuyu
meydana toplanmış bütün ahali
gözler dedektif her mıntıkada
ne ben varım ne de canımdan öte sen
alıp götürüyor bulutlar sevdaları
ölü bir kuşun kanadında

yaban bir el uzanıyor
bir kasap satır sallıyor
üç beden daha parçalanıyor, un ufak
üç ömür daha ödeniyor peşin peşin
üç umut daha tüketiliyor, çıkmaz bir sokakta
ne gelen var ne giden
alıp götürüyor bulutlar sevdaları
ölü bir kuşun kanadında

bir kalem daha kırılıyor
fırtına bir rüzgar daha esiyor
üç mum daha sönüyor
üç nefes daha son kez veriliyor
üç beden daha yatıyor çırılçıplak, boylu boyunca
iki ana yüreği daha feryatlarda

alıp götürüyor bulutlar sevdaları
ölü bir kuşun kanadında

bir tren geçiyor yamaçlardan
camda bir çocuk el sallıyor
bir cenin ağlıyor ana rahminde
bir feryat daha yükseliyor
bir Kibele daha koparılıyor dölyatağından
bir göz daha kör oluyor
bir yürek daha dağlanıyor
bir umut daha tüketiliyor, ucuz ucuz
kıpırtısız, donuk bütün yüzler
sağır bütün kulaklar
vurma vurmuş bütün bedenlere
alıp götürüyor bulutlar sevdaları
ölü bir kuşun kanadında

bir tepe daha, bir tepe daha aşılıyor
bir gelincik daha koparılıyor
bir üzüm tanesi daha can çekişiyor şarap kadehinde
bir yol daha son buluyor
bir metropolün varoşunda
bir kez daha hedef oklara, yürek
bir kez daha hedef oklara, düşün
rüzgar tararken saçlarını Eymir otlarının
üç mezar daha kazılıyor
üç cenaze namazı daha kılınıyor
isyanda bir yürek, isyanda bir düşün
azabı konuk etmiş bir ruh
alıp götürüyor bulutlar sevdaları
ölü bir kuşun kanadında

6/3/1995, Sivas-Gaziantep Otoyolu

BEN

bir yüreğim çırpınıp duran
Sivas bozkırlarında
Pir Sultan alır götürür beni
boyun eğmemenin onurunu
kazıyarak beynimin derinliklerine
işleyerek genlerimin her birine, ince ince
güneşe selama durmuşken
kan kırmızısı gelincikler
sonra Nazım usta, Bursa mahpushanesinde
dudaklarında bir özgürlük türküsü
kalemimde ař, iç ve ekmek
sonra Orhan Veli
balık yapar beni rakı şişesinde
kağnıya bindirir, Anadolu patikalarında
Faruk Nafiz
etesi yapar beni İnce Memed’e
Yaşar Kemal
seviyi giydirir Yunus
kılıç yaparken beni Köroğlu
Bolu Beyi’ne
sonra gle maya oluveririm
Nasreddin Hoca’nın
sonrada ağıtı
Yemen’de yitik evladının bir annenin

Ekim 95, Sivas

hani ‘yar’dın bana
‘yar’dan öte ‘can’dın bana
‘can’dan öte ‘ar’dın bana
‘yar’ım, ‘can’ım, ‘ar’ım; ne oldu sana?

27 Ocak 1996 - Dikmen-Ankara

SEVİ AĞAÇLARI

insanlara sesleniyorum

yüreği çalışan insanlara

yalnız yüreği çalışanlara değil

beyni çalışan insanlara da sesleniyorum

hem yüreği, hem beyni çalışan insanlara sesleniyorum:

lütfen *sevi ağaçları* dikin bozkırlara ...

30 Ocak 1996 - Dikmen

KARA KADINA HASRET

kanat taktım bu gece
süzölüverdim gökyüzünün lacivert derinliklerine
sepet sepet yıldız derledim dallarından
taş olarak kullanmak için
başına takacağım sevi tacının
yüreğim kıpırdıyor, ellerim titriyor
kendim değilim yazarken sana
ne dize gelmez düşmandır bu böyle
Kara Kadın'a hasret denen ejderha

Şubat 96, Dikmen

aldılar götürdüler beni
dik bir yamaçta bıraktılar
buz kesen bir karanlığın koynunda
önce kimliğimden soydular
sonra adını çekip çıkardılar beynimden
sonra o kirli ellerini daldırdılar
sen mekanı, el değmemiş yüreğime
sana dil, sana el uzattılar
seni devirmekti tahtından amaçları
işte dellendim o zaman
karardı gözlerim, taşa kesti bedenim
namusum, özgürlüğüm ...

Şubat 96, Dikmen

YOL VEREMEDİĞİM KONUĞUM

ağralı ...

henüz keşfedilmemiş bir yerlerinden aldım,

gökyüzünün

bir tutam ılık ve bir tutam sevdâ

kardım onları yüreğimde ve düşünümde

bir Yörük kadınının el becerisi ile

sonra avuçlarıma alıp

süzüldüm gizlice kimseler görmeden,

odana

bilmem kaçınıcı düşünce gebeydi uykuların

bir tuvale rastgele atılmış boyaları andırıyordu

yastığında saçların

dışarda,

gecenin karanlığını kemiriyordu ateş böcekleri

silktim, silkindim

ama darağacı hala oradaydı

kelimeler çaresiz

sessizliğin tılsımı doldurmuştu dört bir yanı

gözlerin diliyle konuşuyordum seninle

türküm, ağıdım, yol veremediğim konuğum ...

Şubat 96, Dikmen

OM

hüzün yüklü bütün bulutlarım bu gece
yine karardı gökyüzüm
bir OM fırtınasıdır ortalıkta
almış başını gidiyor
yağdı yağacak
korunaksız
dağlarım, tepelerim, ovalarım, vadilerim
bir de çıplak yüreğim
çaresiz ve suskunum ...

14/5/1996, Dikmen

... Kızları'na

tiksinirim, soyka gülmelerinizden
olgunluğa erememiş o çiğ kişiliklerinizden
habire çarşaf oluşlarınızdan değişik yataklara
dürüstlüğü, posa misali ezen ayaklarınızdan
kahpe, ikiyüzlü içtenliklerinizden
tiksinirim,
sevdaya durmuş yüreklere çaldığınız kılıçlarınızdan
bozuk para gibi harcadığınız sevi sözcüklerinizden
apayrı olan dün, bugün ve yarınlarınızdan
hep küçük 'büyük' söylevlerinizden
ucuza bulanmış varoluşlarınızdan
tiksinirim
sizleri sizler yapan yaşamınızdaki her şeyden ...

26/5/1996, Dikmen

mevsim Sonbahar
yıl 1990, Eylül
az güneşli bir İngiliz gününde
başladı öykümüz
yıllar geçti birbiri ardı sıra
mektuplar sırtında anılara mekan
döndü yazgı, kesişti yollar
sıcak bir Eylül gününde Ankara'nın 96'sında
teneffüs edildi havası
damaklandı üzümü, inciri, kavunu, narı
bedene giydirildi denizi
arşınlandı toprağı Anadolunun, adım adım
bir sen, bir de ben vardı
en yakın en uzak
iki can, candan öte canan
mavi gözlü Alman kızı ...

22/10/1996, Dikmen

sevgilim yalnızlık ve ben

yalnızlığı sevgili edindim
doksanaltının bu son gecesinde
baş başa, koyun koyunayız
en yakın, en yakın
darağacında ip ve beden gibiyiz
sevgilim yalnızlık ve ben ...

31 Aralık 1996, Dikmen

hava kararmıştı
göz gözü görmüyordu cinsinden
başında onuru, elinde yüreği
sahipsiz ve kimsesizdim
durdum düşündüm
az birazda kaçındım
ceplerimi yoklayıp
bir sigara aldım, yaktım
selam çakıp karşımdaki hayale
usturuplu bir küfür salladım
sevi tomurcuğunu yolan herkese:
M'lere, S'lara, G'lere, Z'lere ve Z'lere
bir de ahtapot maddiyata
birde birde anasını sattığımın o kahrolası
uslanmaz yüreğime ...

1/1/1997, Dikmen

bir kadını sevmiştim
adı Zeynep’ti
aylar önce karşılaşmıştık ilk kez
ılık bir sonbahar sabahında, Mersin’de
akıvermişti gönlüm, sorgusuz sualsiz
aşkına düşmüş, yollara vurmuştum
uykusuzlukla tanışmış,
yalnızlıklara yoldaş olmuştum,

 gecelerin koynunda

bir kadını sevmiştim
adı Zeynep’ti

yirmi beşindeydi
doksanların kulvarlarında yürüyordu
saçları kısaydı, aklar düşmüştü
kalın alt dudağı, inci beyazı dişleri vardı
yılların yorgunluğu okunuyordu, gözaltlarında
incitirdi kendini, incitmemek için kimseyi
bir kadını sevmiştim
adı Zeynep'ti

gülünce gözlerinin içi gülerdi
duvarın öbür yanında yüreği ağlardı
geçiciydi mutluluğu
sürekliydi mutsuzluğu
bir O bilirdi bir de kendisi
yalnız gecelerin dayanılmaz ağırlığını
bir kadını sevmiştim
adı Zeynep'ti

Aydınlıydı, efeydi

aristokrat bir aileden geliyordu
Tevfik Fikret'ten mezundu
anadili gibiydi Fransızcası
güzel giyinirdi
yakışırđı her giydiği nedense
en çok kanatlı nergis severdi
bir de kendisine meyve soymamı
bir kadını sevmiştim
adı Zeynep'ti

yiğitti, dürüsttü
hem de hiç kimsenin olmadığı kadar
ama nafile, tutsaktı ...
buluşuyorduk zaman zaman evimde, Dikmen'de
kenetlenirdi bedenlerimiz, kol sarmalarıyla
sosyoloji konuşur, sosyoloji tartışırdık
yolculuklara çıkardık kimi zaman,
düşler diyarında
bir kadını sevmiştim
adı Zeynep'ti

dün ile bugün arasına sıkışmıştı
yarına uzaktı
umut, çoktan terk etmişti
korunaksız ve kimsesizdi
gülen yüzü, ağlayan özü vardı
ölüme el sallıyordu zaman zaman
bir kadını sevmiştim
adı Zeynep'ti

dün öğrendim, bir telefonla
almış gitmişti başını

hiç kimsenin duymadığı
hiç kimsenin bilmediği bir yerlere
arkasında buruk bırakarak yüreğimi
bir kadını sevmiştim
adı Zeynep'ti ...

Ocak 1997, Dikmen

kapıları kapatmak gerek

düşlerim gezgin bu akşam
hava buz, dışarda
kapıları kapatmak gerek
çoktan geçti vakti direnmenin ...
ne güneş açıyor
ne de yağmur yağıyor
kalın bir sis perdesi kaplamış dört bir yanı
göz gözü görmüyor cinsinden
kapıları kapatmak gerek
içeride kuş ürkeği bir yürek
ırzına kezlerce geçilmiş bir düşün
savaşlar yorgunu bir beden
kalmadı geride kimse
soylar çoktan tükenmiş
kapıları kapatmak gerek ...

17 Ocak 1997, Dikmen

yaşamı ona ödünç verilmişti sanki
dur durak bilmeden çırpınıp duruyordu
elinde kılıcı, karşısında yel değirmenleri
Jose'siz Don Kişot'tu
bir atı bile yoktu
yüreği avuçlarında, koyulmuştu yola
uzundu; dikenli, dar ve hep yokuş yukarı
'gitmek gerek, gitmek gerek'
dilineki yegane iki sözcüktü
kimi zaman çocuklaşıyor
kimi zaman delleniyor
kimi zaman suskunluğun bağrına konuk oluyordu
kimi zaman da onurunu yaşıyordu, uğraşısının
oysa görünür bile değildi Kabe'si
anlaşılan o ki;
Godot'yu bekliyordu ve Godot'yu bekleyecekti ...

22 Ocak 1997, Dikmen

yüreğim, yüreğim
çiçeğe durmuş tomurcukken daha
sürgüne durmuş filiz
yolun başındayken yani
kadına inandı
oysa tarih alıp götürmüştü
sevdada yiğit kadını
yürekler kevgir, ruhlar musalla taşında
gözleri fırlayacak yuvalarından
bütün Tanrıların
olup-bitene veremedikleri anlamdan

17/7/1997, Beytepe

beni sevdalara germişler
bilinmez yerlerde parçalarım
ne dünüm bırakıyor yakamı,
ne bugünüm ne de yarınım
bu kadarı da olmaz ki!
nihayetinde bir ademim ben de

18/7/1997, Beytepe

d nlerim kayboldu, yitirmişim
bug nlerim ortalıĝa düşmüş
yarınlarımsa görünürlerde yok
 ks z m

1997, Dikmen

y reĝimin haritasını çıkardım
 alışarak, d n bütün gece sabaha kadar
Tanrım ne de çok ırmak varmış
benden bana akan ...

1997, Dikmen

Gönlünü gönlüme, sesini sesime, ellerini ellerime, tenini tenime kat. Yol alalım
bulutlar diyarına. Kuralım  ilingir soframızı, demlenelim. Yar y reĝine ince bir ırmak gibi
süzülene dek demlenelim.

OM

onaltı mart bindokuzyüzdoksanaltıyı gösteriyordu,

İsa'nın takvimi

alacakaranlıkta kesiştiğinde gün ile gece

yitirdim kendimi Şehr-i Zuvaz'da

sustu dilim, kalem tutmaz oldu elim

sırra kadem bastı sözcüklerim

bir mum yanıyordu sadece, çok uzaklarda bir yerde

kervanlar geçiyordu birbirinin ardısıra

olabilirlikler ve olmazlıklardı yükleri

hanın sahibi çok bilge bir zat

yolcu, istekli ama çekingen

Tanrı misafiri edasıyla

bir Kibele uykusuna tutulmuştu

zamana inat yüreğe davet vardı

sustu dilim, kalem tutmaz oldu elim

sırra kadem bastı sözcüklerim

işte böyle, işte böyle, işte böyle böyle

Kuzey Doğu'lum ya da Güney Batı'lım

her neysen **Om**

19 Mart 1996, Dikmen-Ankara

SEN BEN, BEN SEN

‘tak takıştır sür sürüştür’
bütün güzelliğini giyin gel
bir Mayıs sabahı erkenden
yıldızlar gökyüzünü terk etmeden
bedenim en susamışlığını yaşarken bedenine
yarı mağrur yarı uykulu
düşlerimde sevişiyorken seninle
süzülüver usulcacık yatağıma
yorganımın kalkık ucundan
yanaklarım doldursun avuç içlerini
dudakların olsun günaydınım
çenem altından boynuma konan
sen ben, ben sen ...

Nisan 96, E-80 Karayolu

KİME NE ?

ne yapmışım ne yapmışım
sabahın üçünde delleniş kalkmışım
utanmadan adını anıp
bir kadeh rakı içmişim
üstüne üstlük
bir de sigara tütürmüşüm
olsun be, varsın olsun
senin için yapmışım ya
kime ne?

7/4/96, Dikmen

özlem yetiştirdi yürek tarlam
bu sezon
birbirinden hoyrat bitkileri
bire yüz bin
hasat iyi, rekolte yüksek
anlaşılan,
zengin olacağım Tanrım
yaşamımda ilk kez ...

26/4/96, Beytepe

bir gün
bir gün kapıp koyvereceğim kendimi
yollara vuracağım yani
her geçtiğim beldeye
sevi tohumları ekeceğim
insanlar, bir hasat sonra
daha çok insan olsunlar diye ...

4/6/1996, Dikmen-Ankara

bir yanım onaltısında deli bir çocuk
bir yanım doksanaltısında Kibleye dönük
bir yanım Alp'lerin etekleri,
binbir çiçek bezeli
bir yanım Suudi Çölü,
yüzyıllardır damla su görmeyeli ...

4/6/1996, Dikmen-Ankara

z için...

denize dokundum sen içimde,
Ortaköy'de
havasını kokladım eski zamanların
minarelere tutundum, boğazı seyrederken
yüreğim Ankara'da bir yerlerde
el sallıyorum martılara
birde geçen yolcu vapurlarına
insanlar geçiyor yanıbaşım
renga renk, cümbüş cümbüş
köpekler havlıyor,
laf atıyor oğlanlar kızlara,
tene dokunmaktan bihaber
karanfiller satıyor, roman kadınları
bastırıyor her şeyi, kahve garsonlarının bağırışları
Ortaköy'de bir akşam üzeri
kalkacağım birazdan oturduğum banktan
aklımı ve yüreğimi seninle bırakarak
bilirsin, yolcu yolunda gerek ...

Şubat 1997

o da bir ademdi, herkes gibi
en büyük hatası,
kadına inanmak oldu
kadına inandı
yüzükoyun kapaklandı
kadına inandı
yüzükoyun kapaklandı
kadına inandı
yüzükoyun kapaklandı
kadına inandı
yüzükoyun kapaklandı
kadına inandı
yüzükoyun kapaklandı
kadına inandı
yüzükoyun kapaklandı
amma da sağlam müritmişsin be adem

3/8/1997, Dikmen

henüz konuktum dünyaya
sen fısıldadın kulağıma ilk
gözlerim

seni gördü açıldıklarında ilk
tenime dokunan sendin ilk
sekiz Ocak günü, karakışta
merhaba dediğimde yaşama: annem

1997, Dikmen

Öykü

bir öykü yarışmasıyla başladı
bu öykü
tanış oldular, tanışmayan
ayrı toprakların, ayrı zamanların
aynı insanları
görünmez bir sihirdi
kimi zaman o yanda
kimi zaman bu yanda konuk olan
birileri iyi bir duvar ustasıydı
kendine kendince
çok iyi bir giz odası inşa etmişti
ve orada sürdürüyordu yaşamını
hem de konuğa hasret
diğeri, onaltısında delişmen bir çocuktu
çoşkuya tutsak etmiş, vurmuştu dağlara kendini
konuğa hasret giz odasında idi o da
ikisi de yürek ve düşün işçisiydiler
bilinmezin peşinde
sırta vakıf olmanın tutkulu aşıklarıydılar
vesile oldu işte bir öykü yarışması
tanış olmalarına bu iki insanın
kendi öykülerinin seyyahıydılar
yol başında
yeni bilinmezlere yelken açmış
iki yürek ve iki düşün
rastgele ve yolunuz açık ola ...

12/4/1998, Dikmen/Ankara

Bozulan Oyun

ve bozdu oyunu Tanrı
izin vermekle faaliyetlerini
icra etmesine şeytanın
demek,
bir kıl olmuşluğu vardı
insan denen nesne-i muammaya
değil artık hiç kimse
sevgili kulu Tanrı'nın
uğraşı alanına girdiği için şeytanın

24 Temmuz 99, OHY 145, Ankara-Stuttgart

bir canhıraştır gidiyor
boğazlarda eller
karşılıklı
her güç kendince sıkıyor
zorlaşıyor soluk almalar
bedenlerde
zorbalık giysisi
yok etme dürtüsü yüreklerde
cana canana
kuştüyü yastık ihanet ...

24 Temmuz 99, OHY 145, Ankara-Stuttgart

Ulam

karasın,
karmakarışık kafan
amma ve lakin
sütbeyazı yüreğin
Tanrı emaneti gibisin
ezelden gelip ebede giden
kim bilir ne olur
doğa döndükçe
sen dağ başında
orman oldukça
güvenli mekan mı kuşlara
yoksa av sahası mı kurtlara
karar senin görmek benim
yaşamın *özgün* kızı ...

3/3/2000, Beytepe-Dikmen Servisi

Türken'e

seni, benli kendinle bırakıyorum
aklımı ve yüreğimi gönül cebine koyarak
sakın ola

unutmayasın bir yerlerde
vazgeçilmez giysin olsun

yaşamının her anında:
gecende, gündüzünde
varoluşunun her nefes alışında yani
güç verecek;
gereksindiğinde sana göz, sana kulak, sana ayak,
insan sıcaklığı ile uzatılan bir çift el,
yürek derinliğinden süzülüp gelen bir coşku,
ince bir müziğin nağmeleri,
teneffüs edeceğin taze bir yayla soluğu
olacak

seni var kılmak, seni sonsuz kılmak
en büyük düşleri, en büyük uğraşları ... kadınım

Temmuz 13, 2000/ Dikmen

EGE CEM I

yavrumuz, oğulumuz, döl verecek olanımız
hoş geldin, sefalar getirdin
lügatıma yeni sözcükler ekledin
baba olma ayrıcalığını verdin
düşüneceğim bir tanem daha oldun
yaşamımın her saniyesinde
uzunca bir uğraşıydı
sana giden yolun inşası
önce doktorlardan almak gerekiyordu onayı
sağlıklılığını etkileyecek
hiç bir eksik bırakmamalıydık
sadece bizim haz duygularımızın ürünü değildin zira
anlamı olarak katılacaktın aramıza, yaşamımızın
abone ettin bizi doktor ve laboratuvarlara
arada bir annene takılıyordu baban
“oğlunla anamı bellediniz” diye
darılma, latifesiydi işin
bu arada sen geldin sanal dünyamıza
annenin karnında
başlangıçta bir pirinç tanesiydin
yanıp sönmekte olan bir ışık
kalbi oluşurmuş ilk önce insanın
büyüyordun
aylık ultrason kontrollerinde
küçük dilimizi yutma noktasına geliyorduk
her defasında
gün geçtikçe daha da büyüyordun
biz ise yaşılanıyorduk bir taraftan
omuzlarımızı genişletme savaşımındaydık annenle
diğer taraftan

zira sorumluluklarımız artıyordu
taşıyacak biçime sokmalıydık onları
bırak bir tarafa giysilerini, bezlerini, aşılarını, doktor kontrollerini
gazının olacağı, ateşinin çıkacağı nice uykusuz geceleri
biliyor musun?
aldı beni bir telaş !
kreşin, ilköğrenimin, lisen, üniversiten
sonra yaz kampların, dil, müzik, spor kursların
ya ayakların üzerinde durma zanaatını eksiksiz öğrenmen:
adam olman
işte
artılarınla, eksilerinle yaşamımızın yeni tadı, yeni tuzu
hoş geldin, sefalar getirdin
yavrumuz, oğulumuz, döl verecek olanımız: EGE CEM

23/6/2001-Prizren/KOSOVA

merhaba
mısralara yüklemek geldi seni,
içimden
gecenin bu geç ve ilerlemiş saatinde
uyku akmakta gözlerimden
benine bulanmış sen kesilmişim
kayıplardayım
televizyonda bir İspanyol dilberi
Akdeniz'i taşıyor sesinin tınısı ile
Prizren'in mavi sen akşamımda
geceler uzun, yalnızlık dizboyu
beyaz yazgım, kızıl bağım
mor gecelerin Symirna kızı
onaltısına götürdün beni
hırçınım, asiyim, delikanlıyım
ele avuca sığacak cinsten değil
her gün dağların yerini değiştiriyorum
bir sıçrayışta arzda başım
sarhoşum, ayyaşım, sen kesilmişim
beyaz yazgım, kızıl bağım
mor gecelerin Symirna kızı ...

22/6/2001, Prizren/KOSOVA

Ben Kimim?

yaşamı kendisine ait değildi sanki
avuçlarında yüreği
kimsesiz ve korunaksızdı
yürüdü, yürüdü, yürüdü
na-mümkündü erişmek çizgisine ufkun
ayrımına vardı
başını kaldırdı
mavi derinliklerine dikti gözlerini,
gökyüzünün

derin bir iç geçirme
soluklandı ardından
titredi, kendine geldi
yanıbaşındaki kayayı farkettiler
üstüne oturdu
şapkasını önüne koydu
düşündü, düşündü, düşündü
nice sonra
ayağa kalktı birden
manasız bir yüz çehresi
dudakları kıpırdadı: “Ben Kimim?”

04/07/2001

Prizren/KOSOVA

EGE CEM 2

yıl 2001

ay Ağustos

gün 4

cumartesi saat:15:20

doğumunu müjdeledi büyük teyzen

telaş karışımı bir heyecan sardı bedenimi önce

yanaklarımı ıslattı gözlerim arkasından

sonra annen, "sol mememin altındaki cevahir"

çıkamaz oldu aklımdan

elini elime alamayışım

seni katarken aramıza

nasıl kahretti, anlatılır cinsten değil oğul

yaşanır ancak bu halet-i ruhiye

hoş geldin, muştular getirdin

ömrün uzun yaşamın güzel olsun

Ege'miz, Cem'imiz, yaşam ayinimiz

4/8/2001, Prizren/KOSOVA

Türken *için* ...

özümden öz, gözümden göz, sözümden söz
kadınım: EGE'nin CEM anası
duydum başarmışsın
iki beden, iki can, iki canan olmuşsun
ne mutlu ne mutlu
muştular getirdin bana
ömürlü olasın
güzellikler yaşayasın...

5/8/2001

Prizren/KOSOVA

Türken için...

söyle
gelmesin kimse ofisime bu gece
çalmasın kapımı
sana kapattım kendimi, meşgulüm
damarımdan aldım seni
çabuk karıştın kanıma
değme meyller haltetmiş
çatlasınlar kahırlarından
edemedikleri kadar
 senin beni sarhoş ettiğin
kestiğin ayaklarımı yerden
bulutlara sofra kurdurttuğun
oğulumuza ana
bana yar olduğun için
odur ki dileğim
ayırmasın ölümden gayrisi

9/8/2001, Prizren/KOSOVA,

Ne mi Yapıyorum?

ne mi yapıyorum?

günde 14 saat beden

24 saat yürek,

çalışıyorum

birde

birde sabahın köründe kalkıp

seni düşünüyorum

seninle uyandırmış oluyorum

uykuya yenik atmosferimi

horozlar mı?

bir kaşık suda boğacaklar beni

yakalasalar eğer

devredışı bıraktığım için onları

4/9/2001, Prizren/KOSOVA

YAR

gönlümde sofra donattım sana bu akşam
tutkum bir, arzumsa diğer baş yemeği
her nevi meze düşlerim
orta yerinde,

Rum Aleksi ustanın elinden çıkma
yıl 1500'lere ait antik bir vazo
Symirne'da bir gömütten
çıkarmışlar içinde bir tek Sarı Gül
derinden bir ney üflüyor Neyzen
arada Hayyam katıyor kendini mısraları ile
“günahsız bir ömrün tadı ne ki, söyle?” diyerekten
benim, Hakka yürüyen derviş misali
sana yürüdüğüm bu geceye
titrek mum ışıkları aydınlatıyor mekanımızı
sabah uzak, gece uzun
bedenim kor, döşüm yastık
yar yar, canımdan öte özümden beri yar ...

22/09/2001, Prizren/Kosova

SENİ VERMEM

seni vermem, veremem üzgünüm
yatırımım büyük, emeğim fazla
arazim üstüne inşa edilmişsin
nasıl mümkün olabilir ki?
seni vermem, veremem
bedenime kan pompalayan kapakçıklarısın yüreğimin
alı, moru, yeşili ayırt eden ferisin gözlerimin
beynimin hücreleri, damağımın tadısın
seni verirsem
nasıl var kılabilirim ki kendimi?
seni vermem, veremem ...

25/09/2001, Prizren/Kosova

Hurma Ağacı

sen hiç hurma ağacı gördün mü?
Kasım sonu ya da Aralık başında yılın
kışın merhaba dediği zamanda yani
çırılçıplak bir ağaç
dökülmüş bütün yaprakları
dallardan hoyratça sarkan sarı altın toplar
doğaya inat, azimle korumakta yerlerini
niyetleri yok ayrılmaya anadan henüz
onaltısında yuvayı terke zorlanan genç kız misali
dallardan sarkan sarı altın toplar...

1 Aralık 2001, Titograd (Podgorica), Karadağ (Montenegro)

Türken için...

yahu
yahu otursan karşıma şöyle bir
sana baksam
sana baksam doyasıya da
içim açılrsa
renk gelse yüzüme
gözlerime fer
bir daha baksam sana
hiç konuşmadan
gözlerim
ne kadar seviyor olduğumu anlatsa seni
yüreğimdeki köşkünü
ezelden gelip ebede gidiyor olduğunu
yeknesaklığını yani
kelimelere hacet kalmadan ...

4/2/2002, Prizren-Kosova

SAHİBİNE AİT

dün öğlen yürürken yolda
mısralar dizildi birbirinin peşi sıra
sen idiler
 seni anlatıyorlardı
bağışla
 yoktu kalemim-kağıdım
tutamadım daha fazla
gittiler geldikleri gibi
 sorgu-sual etmeden, sessizce
kalmadı geriye başka
anlatmaktan gayri olup biteni
şiiir ol, şiiir kal...

7/3/2002-Prizren/KOSOVA

Sevgili

sevgili

sana günler biriktirdim demet demet

pazartesisler, salılar, çarşambalar, perşembeler, cumalar

bir de hafta sonları

cumartesi – pazarlar yani

hangisini sunayım desem

biliyorum obursun

hepsini diyeceksin

ya başkaları?...

7/3/2002-Prizren/KOSOVA

SEN

izin ver,

sana seni anlatayım

becerebilir miyim kuşkuluyum

işim zor biliyorum:

ışığısın, her yeni sabahın

yüreğisin, yiğit sevdanın

ferisin, gören gözün

elisin, uzanan yardımın

dilisin, şakıyan bülbülün

birde birde sahibi

uslanmaz deli yüreğimin...

2 Nisan 2002, Prizren/Kosova

SEN KİMSİN?

sen

Kütahya'nın çinisi

Denizli'nin basmasıdır

Malatya'nın kaysısı

Antep'in fıstığıdır

İzmir'in üzümü

Trabzon'un hurmasıdır

Adana'nın pamuğu

Zonguldak'ın kömürüdür

Karadeniz'in yaylası

Harran'ın ovasıdır

Van'ın gölü

Toros'un belisin

Ağrı'nın zirvesi

Akdeniz'in dibisin

Erzurum'un dadaşı

Aydın'ın efesinin

Yörük'ün kilimi

sevdanın ipliğidir

sen sen

Anadolu'mun kendisisin

sen Kibele'sin...

2 Nisan 2002, Prizren/Kosova

İDA

kal desem nafîle, biliyorum
gideceksin
gurbet girmiş kanına bir kere
rûzgara bağlamışsın saçlarını, çözemem
gideceksin
gaip çağırmakta seni
rızkını kesmiş bu topraklar
gideceksin
ellere karışacaksın
belkide el olacaksın
hayatın akışını bozacaksın
Akdeniz mavisini yitirecek,
Anadolu Kibesiz kalacak...

02/Prizren, Kosova

BABA KELAMI

Ege Cem'e...

sana sözlerim var, baba kelamı oğul
gönül kulağınla dinle isterim
gün gelir gereksinirsin oğul
hiç aklından çıkarma derim

yaşamı ciddiye al oğul
bir kezden gayrisi yoktur
her kalp atışında oğul
varlığın ölüme yaklaşan konuktur

herkes kendin yaşar oğul
hayata dair her ne varsa
vekaleti yoktur bu işin oğul
can bile kendini cana katsa

en büyük yolculuk kendine olandır oğul
keşfet kendin tez zamanda
kendin bilmemek eşsiz kayıptır oğul
başarının sırrı saklıdır onda

güven, kişiliğin temelidir oğul
uzak olmasın senden hiç bir anda
mahrum kişilik hastadır oğul
kendine güveni öğren ilk etapta

toprağa hep sağlam bas oğul
kaygandır pek çok zemin
yanıltmasın seni her görüntü oğul
başka türlüdür, öbür yanı perdenin

yüreğini hep temiz tut oğul
sanadır en büyük zarar kirlisinden
tüm sevgilere mekan kıl onu oğul
noksanı eksiltir insanlığından

sevgisiz yürek, ruhsuz bedendir oğul
yüreğini sevgiye hep tarla kıl
düşük hasat vazgeçirmesin seni asla oğul
harmanı bereketlidir hep öyle kal

sevgi ilaha ermenin tek yoludur oğul
günlük ibadetin olsun hep
vermedikçe azalan tek şeydir oğul
ver ki insanlığın artsın hep

deneyim en büyük kazanımdır oğul
süzgecinden damıtılır yaşamın
edin ki hep iri ve diri kalasın oğul
nağmerde muhtaç olmak var ucunda işin

yokluğu bilmelisin oğul
istemem yaşayasın
bilmezsen, ızdırabın çok olur oğul
hep çalış ki varlıklı kalasın

kırıp dökmek anda olur oğul
getiremezsin bir daha önceki haline
marifet kalp kazanmaktır oğul
sahip olabileceğin en büyük hazine

önce sevgini paylaş oğul
sonra bilgini, gereksinenle
paylaştıkça çoğalırsın oğul
azaltma kendini, yaşamın hiç bir evresinde

dürüstlük erdemdir oğul
taviz verme, sahip ol her bir yerde
dürüst kalmak zordur oğul
namussuzluğun namusa tercih edildiği yerde

şefkat yürek meyvesidir oğul
cömert davran göstermekte ol nesneye
şefkatsiz yürek taşır oğul
söyle her daim cümle ademe

onursuzluk, yaşarken ölmek demektir oğul
koru onurun, maliyeti ölüm bile olsa
onurun yitiren adem oğul
olmaz adam, cihana ebedi hükümrân kalsa

türlü türlü, renk renktir insan oğul
kılma kendini hiçbirine küskün
her dine, milliyete mensubu olur oğul
ol insan türü kendi katında üstün

dişi ile erkek bütündür oğul
sen sen ol ayırmayasın
mutluluğun sırrı onda gizlidir oğul
eşini kendinden hep yukarıda tutasın

kadın 'ben'e can verendir oğul
saygında kusur olmasın
candan öte canandır oğul
yol ver ki kendini bulsun

çocuk, ölüme meydan okumadır oğul
bakımında noksanlık etmeyesin
masumiyetin taa kendisidir oğul
insanlıktan gayrisini öğretmeyesin

doğa anasıdır yaşamın oğul
cömert ve içten ol hürmetinde
karşılıksız sunar kendini oğul
kötüye kullanma hiç bir faaliyetinde

öldürmek insanlığı terketmektir oğul
yaşam hakkı vardır her canlının
varkılabilmek için cümlesini oğul
seferber et tüm imkanın

savaş kötüdür oğul
yok eder yaşamı
oysa en kutsal olandır oğul
var etmek bir canı

barış insanidir oğul
pek az olur seveni
yap uğruna ne gerektir oğul
dinleme sana hain diyeni

kelam kelamı açar oğul
yoktur sonu bu işin
izin ver burada keseyim oğul
arif ol çıkar dersin...

Nisan 2002 Prizren/Kosova

Prizren

sisler içinde bir kent
kentin ortasında bir meydan
meydanın adı Şadırvan
Şadırvan'da Taş Köprü
yapmış kendini kentin sembolü
geleni çok gideni yok
yaman yaşanır sevdası
içiçedir
Arnavutu, Sırpı, Türkü, Boşnakı, Romanı, Goralısı
bilir onu herkes Kosova'nın incisi
Lumbardhi nehri ile Zhupa Vadisi
hanı hamamı, en çok da medresesi
kaledibinde Maraş Mahallesi
her köşesinde
yedi asırdır Türk izi

sisler içinde bir kent
kentin meydanında bir adam
adamın elinde bir çocuk
çocuğun elinde ise yokluk
yokluk boğazda düğüm

sisler içinde bir kent
kenti böler bir nehir
nehir boyunda sıra kafeler
kafelerde genç kızlar
onlara eşlik eden oğlanlar
sokağa düşmüş umutlar
gök kubbede kara bulutlar
bağrıma hançer Prizren kenti...

4/6/2002, Prizren/Kosova

GİDİŞAT

bu gün bende bir hal var
gidişatım gidişat değil
kötüye varacak sonum anlaşılan
bir tarafta Şeb-i Aruz
diğer tarafta Ayin-i Cem
yar ile ser yani
ne ondan ne ondan
hadi gel gönül
vazgeç vazgeçebilirsen birinden...

24.7.2002, Prizren

Türken *için* ...

tütün gözümde tütün burnumda
Egesi, Cemi ve Türkeni ile
tütün gözümde tütün burnumda
hakkınız var
işgaliniz altında yüreğim, düşünüm
devam edin tütmeye tütebildiğiniz kadar...

8 Eylül 2002/Prizren-Kosova

Hocam...

Ali İhsan Bağış için...

zifiri bir karanlıktı
aylardan ağustos
günlerden pazar
bırakıp gittin bizleri, habersiz:
öksüz kaldık, içimiz acıdı...

bilirsin çeşit çeşittir insan:
kimi yaşarken bir ölüdür
kimi ise ölü iken bir yaşam
sen,
sağ iken de ölü iken de
yaşamın kendisi oldun hep...

deli doluydu varlığın
öyle de oldu gidişin
hazmedilecek gibi değil yokluğun
candan beri canan hocam ...

sofralar hüzne kesti
kadehler sahipsiz
muhabbetler yoksul
bizlerse sensiz...

gel desem gelmezsin, nafile
ama unutma ki hep
anılarımızdasın, aramızdasın:
yaşıyorsun ...

25 Haziran 2005

bir ana,

bir yar,

bir de bahar,

bulunduğu mekana

NAR...

13 Temmuz 2008, Çayyolu

geç kaldığım, geç kalanım

yapma kendini bana, yasak meyve

cezalandırma, el uzattığım için

kovma beni cennetinden,

müridim...

13 Temmuz 2008, Çayyolu

İsimsiz

kıyamettir, kopar içimde
Piran Meydanı'nda
sen yoksun, ben yokum, biz yokuz
kaybolmuşuz semanın sonsuzluğunda...
dağlara kulaç atıyorum
denizleri yürüyorum
insanlar geçiyor dört bir yanımdan
sesim sesine,
tenim tenine hasret
yokluğundur teneffüs ettiğim...
ovaların nar çiçeği
neredesin, nerelerdesin, kimlerlesin
oysa ben
seni giyindim, seni kuşandım
kendimi sen kıldım
bu narin Adriyatik ülkesinde...

26 Temmuz 2008, Piran/Slovenya

İsimsiz

özledim diyemedim
duvarlara hapsoldu avazım
eksildim, eksildim gün be gün
ben sana tutuldum ayaz gecelerde
iliklerim üşüdü, kanım dondu
hatırandı canıma can katan
ovaların nar çiçeği
gidiyorsun gelmemek üzere
kalıyorum gitmemek üzere
verildi ferman, kesildi biletlerimiz
geri dönülmez yolculuğun
oysa yüreğim çırıl çıplak
don vurmuş, üşüyorum
sensizliğin olduğu bu baharda
kara kışı yaşıyorum...

28 Temmuz 2008, Çayyolu

İsimsiz

beni sana satmışlar
kuruşu kurşun bir zamanda
elde avuçta nen varsa
saymışsın yoluma
nasıl bırakır giderim
el diyarında
kimsesiz korunaksız
canımdan öte canan seni ?

21 Ağustos 2008, Kale

Nar Çiçeği

gecenin geç ve ilerlemiş bir saati
yorgun, düşünüm ve bedenim
yalnızlık da cabası
serde erkeklik var ya
kuyruğu dik tutma telaşı
oysa,
oysa ne afetler yaşanıyor diyar-ı yürekte
sensizliğin sürgüne durduğu bu çorak topraklarda
ovaların nar çiçeği
dalsak diyorum damarlarına insanlık aleminin
el ele, omuz omuza, yürek yüreğe
kalmasa ziyaret edilmedik en ücra köşe
vakfedilmemiş en ziyade sır
ersek, erişsek, erdirsek ...

21Ag08, Kale

tutsağım, vurgun yemişim
sana gebe tüm düşlerim...

nar

Tanrı hikmetisin

içinde binlerce BEN...

nar

Tanrı hikmetiyim

içimde binlerce SEN...

Ocak 2009, Çayyolu

KENDİMİ SANA VERDİM BU GECE

kendimi sana verdim bu gece
tepeden tırnağa, yüreğim ve beynim ile
her hücremle yani
kendimi sana verdim bu gece
özlemim, hasretim, arzum ve tutkum ile
kendimi sana verdim bu gece
sözcüklerim, tümcelerim ve hayallerim ile
kendimi sana verdim bu gece
duruşum, yürüyüşüm ve oturuşum ile
kendimi sana verdim bu gece
uzanışım, yatışım ve göreceğim düşüm ile
kendimi sana verdim bu gece
ertesi güne uyanışım, yeni güne merhaba deyişim ile
var eyle ne eylersen eyle ...

18 Mart 2009, Çayyolu

sevgili,
bir fırtınadır kopar yüreğimde her gece
geride bırakarak ne varsa düne ait
yeniden doğdururum kendimi
sunarım sana gök kubbede
döner gidersin bakmadan
ürperirim, üşürüm, korunaksız kalırım
kururum, yeşermez ışkınlarım
cansuyum, olmazsa olmazım
nedir bana garezin?

17.10.2012 – İst. – Bakü Uçak – 16:40

ey kaderin bana yazdığı
çekip gidiyorsun bir şey söylemeden
feri sönüyor gözlerimin
bağları çözülüyor dizlerimin
sözcükleri tükeniyor dilimin
yetimim, sen olmayınca
bilemezsin!

ne tufanlar kopar yüreğimde
yokluğun nasıl ödetir bedelini
anlatamam sana sensizliğini
var mıdır bir yolu bilemem
ama saplanmış hançeridir yüreğimin
yokluğun.... yoksunluğun...

17.10.2012 – İst. – Bakü Uçak – 17:15

bir ben akar benden bana
alır götürür ıssızlığın koynuna
yokluğuna açar gözlerim her sabah
ürperir yüreğim

korunaksızım, üşüyorum... 23.02.2011

sana şimdiler vermek isterdim
biraz sonralar,
sabahlar, öğlenler,
öğlenden sonralar, akşamlar
yarınlar, öbürgünler,
daha da öbürgünler...
bir hayat vermek isterdim
sol mememin altındaki cennetimde
özü Mavi, Mavi'si ÖZ...

24.02.2011

görmezden gelme kalpte yanarı
kaç gün, bilir misin ömrün geri kalanı
büyük olur, büyük dağların dumanı
nöbetim var bu gece, uyuyamam Dita...

güneşler batıyor, birbirinin ardı sıra
aceleleri varmışçasına ...
kovalıyor günleri, arkadan gelenler
ama eriştiremiyor hiçbir şey beni sana
yokluğunun çorağında hayatta kalmaya çalışan
uslanmaz, yorgun yüreğimdir
 vahanda yeniden can bulacak olan...
ey benim en yakınımdaki, en uzak
neylesem bilmem ki !!!

10.03.2012, Ankara

çok özlüyorum seni
içim ürperiyor aklıma düşünce sen
gözlerim doluveriyor hemencecik
zorlanıyor beynim kontrolde bedenimi,
ey sevgili
buz kesen gecelerin koynundayım
sonsuzlukta sen
hüzün dolu bir Latin müziği bölmekte geceyi
esirgemeyen yoldaşlığını sensizliğime
seni seviyorum... seni seviyorum... seni seviyorum....

27.03.2012

Son Şiir

gurbetini yaşadı yüreğim
bir tufan koptu içimde
dalları kırıldı ağaçlarımın
sen gidiyorum dediğin an

son nefesini verdi evliya
kanat çırpamaz oldu martılar
nilüfer boyun büktü
sen gidiyorum dediğin an

tebessümünü yitirdi güleç yüzler
kurudu gönül ırmakları
sütleri kesildi ana memelerinin
sen gidiyorum dediğin an

telleri koptu bağlamaların
melodilerini kaybetti tüm şarkılar
döl vermez oldu hiç bir canlı
sen gidiyorum dediğin an

sırta kadem bastı sözcükler
lal oldu bütün diller
iki yana düştü kendiliğinden kollar
sen gidiyorum dediğin an

parlaklığını yitirdi güneş
yerlere çakıldı bulutlar
griye çaldı bütün maviler
sen gidiyorum dediğin an

anlamını sorguladı yaşam
göç yoluna düştü sevi
intiharla noktalandı tüm ayınler
sen gidiyorum dediğın an...

Ağustos 2015, Ankara

bir akşam üzerisin
karanlık açmış kollarını
gözden kaybolacak sülletin
yaşamım yokluğuna gebe
ben
sensizliği bir türlü öğrenemeyen
kötü bir öğrenci
çorak bir yürek
küsmüş, ne varsa yaşama dair
ne yeni bir limana yelken
ne de olduğum, barındırmakta beni
korunaksız, avareyim...

2015, Ankara

yer kara, gök kara
umut kara, ufuk kara
kıvranyor yüreğim,
acılar içinde ...
tarifi na-mümkün:
elçiye zeval oldu ...

28 Kasım 15, Ankara

varsan
yeniden doğuyor güneş her gün
tomurcuğa duruyor filizler
denize erişiyor nehirler
dil'e geliyor SÖZ
gül'e kavuşuyor bülbül
yeniden keşfediyor kendini ben
yurt oluyor gurbet
can'la bütünleşiyor ruh
varsan
BAHAR her yer, yoksan çöl...
gel,
giydir elbisesini tabiat'ın
sürsün sonsuza dek kainatın ...

17/2/2017 / ESB Havaalanı

bu gün Nevruz,
başlangıcı yani Bahar'ın
yeniden hayat bulması
börtü böcekten g l   i e e
can-a gelmesi doğanın
ben içinde bin BAHAR
bir BAHAR içinde bin ben
bahtiyarım ...

21.03.2017

bir bulut kaynar Urum ilinden
duraksamadan geçer, Ancyra üzerinden ... 18.03.2017

biliyorum, kahve gözlüm
olacak biliyorum
belki yetmeyecek ömrüm
ama olacak bir gün biliyorum:
hiç kimsenin yabancı olmadığı
hiç kimsenin öteki olmadığı
hiç kimsenin ayrılmadığı
herkesin can olarak kabul edildiği
insanın topyekün
her yönüyle insanlaştığı
bir memleket, bir memleket
var kılacak kendini
biliyorum...

21.03.2018 / Beytepe

bu gün tarihin başka tür yazıldığı bir gün
bu gün tarihin başka tür kaydedildiği bir gün
bu gün aylar süren, özlemle bekleyişin sona erdiği bir gün
bu gün Ruh'un Can'a dönüştüğü bir gün
bu gün Bahar'ın kendini Doğa'ya giydirdiği bir gün
bu gün Bahar'ın doğduğu bir gün
bu gün kutlu olsun ...

May 3rd, 2018 / Ankara

Avularına yarını al oğul

Gözlerin güneş

Gölüşün umut

Yüregın sanat

Ellerin usta olsun ...

13.01.2019 /Izmir

tepemde güneş
bahçede kuşlar
yanımda yar
dizimde çocuklar
masada her şey var:
aşk, sevgi, umut
gerisini unut
budur işte
tablosu mutluluğun ...

23 Nisan 2019 /Çayyolu

bir tohum atarsın toprağa
bin tohum olur
o bin tohum
'ben'lere can olur
'can'da yeşeren her tohum
canan olur
canan ise
her daim BAHAR olur...

2 Temmuz 2019, Çayyolu

bugün günlerden çarşamba

Ocak'ın yirmisi

yıl, ikibinyirmibir

Hak'ka yürüdü Babam

giydiriverdi kendini öksüzlük

tepeden tırnağa tüm bedenime

titredim, üşüdüm hiç bir zaman olmadığı kadar

çaresizlik oldu tek çare

var oluşuma yer yüzünde

filim şeridi yaşanmışlıklar, tüm anılar

hüzündür kaplayan dört bir yanı

karardı, yıkıldı dünyam

canım yandı, ferî söndü gözlerimin

sen koca çınar

sen emeğin diğer adı

Babam

suskunum, lal oldu dillerim...

24.01.2021 / Çayyolu